

Halina Dudzińska

Wincenty Szular (1914-1992)

Rocznik Kolbuszowski 4, 204-205

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wincenty Szular ,1914 -1992/

Wincenty Szular, były inspektor powiatowy Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych (PZUW), członek Towarzystwa Kultury im. J. M. Gosłara i pracowity, ofiarny działacz społeczny, urodził się 7 lipca 1914 roku w rodzinie chłopskiej we wsi Maćkówka koło Przeworska. Skończył szkołę powszechną, potem, w 1933 r., Państwową Szkołę Budownictwa w Jarosławiu typu średniego zawodowego, uzyskując dyplom technika budowlanego. Powołany do służby wojskowej, ukończył w 1934 roku Szkołę Podchorążych Rezerwy Saperów w Modlinie. Czasy w Polsce wówczas były ciężkie, kryzysowe i o zdobycie pracy przez młodą osobę było bardzo trudno.

Wincenty Szular chciał pracować i zarabiać na swoje utrzymanie. Podczas nauki szkolnej był harcerzem i po odbyciu służby wojskowej został skierowany na kurs instruktorów harcerskich w Wiśle, po czym pracował jako instruktor w Ochotniczej Roboczej Drużynie Harcerskiej w Przeworsku (ORDH). W 1936 r. ORDH przeszły pod nadzór Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Wincenty Szular otrzymał oficerski stopień podprzewodnika Junackich Hufców Pracy i dalej pracował w Drużynie Roboczej. W 1936 r. został przeniesiony do pracy junackiej do miejscowości Sarny na Polesiu. Tam zastał go wrzesień 1939 roku.

We wrześniu 1939 r. Wincenty Szular został zmobilizowany do wojska, na Kresach, ale nie brał udziału w działaniach wojennych. Miał szczęście uniknąć sowieckiej niewoli i powrócić, w 1940 r., do rodzinnego domu. Podjął pracę w PZUW w Przeworsku i w 1942 r. ożenił się z koleżanką ze swojej miejscowości. Miał trójkę dzieci, córkę i dwóch synów.

W dniu 1 lipca 1950 r. Wincenty Szular objął stanowisko inspektora powiatowego w Kolbuszowej. Jako człowiek głęboko religijny miał w pracy, w ówczesnych czasach stalinowskich, pewne kłopoty. Usunięto go ze stanowiska inspektora, po roku 1956 znowu go na nie przywrócono. Pracował w PZUW aż do przejścia na emeryturę, co nastąpiło w 1980 r. Pracując zawodowo, zbudował sobie w Kolbuszowej dom, w którym mieszkał z rodziną. Udzielał się też społecznie. Gdy dzieci jego chodziły do szkół podstawowych i średnich, pełnił w szkołach obowiązki przewodniczącego Komitetów Rodzicielskich i gorliwie troszczył się o ich potrzeby. Działał również w komitecie charytatywnym przy miejscowej parafii. Należał do Towarzystwa Kultury i innych. Głównym jednak polem jego działalności społecznej była Ochotnicza Straż Pożarna. Od 1959 r. wchodził w skład Zarządu Powiatowego Związku OSP w Kolbuszowej i pełnił funkcję jego skarbnika. W latach 1977 - 1980 zorganizował wielkim nakładem społecznej

pracy, przy tym Zarządzie - Muzeum Pożarnictwa. Przedstawiało ono historię OSP w powiecie kolbuszowskim i zgromadziło wiele strażackich pamiątek. Pełnił obowiązki kustosa tego muzeum do roku 1986 do chwili, gdy Muzeum Pożarnictwa zostało przejęte przez kolbuszowskie Muzeum Kultury Ludowej. Przeszedłszy na emeryturę pracował jeszcze na pół etatu w MKL.

Wincenty Szular był bardzo dobrym, uczciwym, życzliwym dla ludzi człowiekiem. Za pracę zawodową i społeczną otrzymał różne odznaczenia. Dzieci jego uzyskawszy wyższe wykształcenie, osiedliły się poza Kolbuszową. Wincenty Szular zmarł w 1992 roku i jest pochowany na cmentarzu w Kolbuszowej.

Jan Sarapuk/1907-1997/

W dniu 11 stycznia 1997 roku zmarł w Kolbuszowej **Jan Sarapuk** - długoletni nauczyciel i kierownik szkół podstawowych w powiecie kolbuszowskim i w Kolbuszowej, oraz aktywny członek Zarządu Towarzystwa Kultury im. Juliana Macieja Goslara.

Jan Sarapuk urodził się 7 maja 1907 r. w Płazowie, w okolicy Lubaczowa, jako syn Jana i Ewy Skrzypek, rolników. Szkołę powszechną ukończył w rodzinnej wsi, a Seminarium Nauczycielskie w Sokalu na Wołyniu, uzyskując w 1928 r., dyplom nauczyciela szkoły powszechnej. Następnie odbył służbę wojskową. Ukończywszy Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty, dostał stopień podchorążego, po czym podjął pracę nauczyciela w szkole powszechnej we wsi Trzęsówka w powiecie kolbuszowskim.

Jan Sarapuk był zdolnym, bardzo obowiązkowym, pracowitym człowiekiem o charakterze społecznika. Posiadał zdolności muzyczne i dobry głos, stąd śpiew stał się jego ulubionym przedmiotem szkolnym. Pracując w Trzęsówce, ożenił się w 1931 r. z Eugenią Golis, kolbuszowianką, też nauczycielką. Został ojcem trojga dzieci: dwóch córek i syna. W Trzęsówce istniały wtedy dwór i folwark, a Celina z Wiśniewskich Niesiołowska-Otowska i jej przyjaciele, działali na rzecz podniesienia poziomu materialnego i kultury mieszkańców wsi, zwłaszcza dzieci i młodzieży. Z przyjaciół Celiny Otowskiej przede wszystkim należy wymienić Zygmunta Nowakowskiego, jednego z redaktorów gazety „Ilustrowany Kurier Codzienny”, zamieszkałego, w miesiącach zimowych w Krakowie, a letnich w Trzęsówce. Z. Nowakowski zaprzyjaźnił się z Janem Sarapukiem i z młodzieżą z Trzęsówki, należał do uczniowskiego zespołu sportowego, odwiedzał szkołę

